

STOERE STEFFIE

en de stinkende stad

Annemarie Bon

Illustraties
Marja Meijer

AVI-E4

Stoere Steffie en de tijdmachine
Stoere Steffie en de stinkende stad

Dex Durfal. De schedel van Kristal
Dex Durfal. Op jacht naar de yeti

Stan en de negen rovers
Stan en de negen rovers. De schat op school

Er zijn nog veel meer leuke boeken in de serie *Leren lezen met Kluitman*.
Alle titels kun je vinden op kluitman.nl

LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	M	E	
AVI	S	3	4	5	6	7	P			
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P		

Geschiedenis | Avontuur

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Nur 287/IPP072001

Bisac JUV043000 / JUV064000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Annemarie Bon

© MMXX Illustraties: Marja Meijer

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Naar de middeleeuwen

‘Plies, Rinus, mag het? Said en ik gaan onze spreekbeurt over de middeleeuwen doen.’ Steffie zet haar liefste stem op. Bij papa en mama lukt het dan altijd.

Maar Rinus staat met zijn armen over elkaar bij de tijdmachine. Hij schudt zijn hoofd. ‘Geen sprake van! Met zijn tweeën is het echt te gevaarlijk.’

Steffie geeft niet zomaar op. ‘Je kunt ons toch altijd terughalen?’

‘Nee, dat kan juist niet!’ roept Rinus. ‘Jullie

kunnen alleen samen terug, als jullie elkaar een hand geven. Ik kan dat vanaf hier niet zien. Dus jullie zouden het echt zelf moeten doen.'

'Wat kan er nou mis gaan?' zegt Steffie. 'Het horloge met de rode knop doe ik zoals altijd om en we zullen steeds bij elkaar blijven. We hebben verkleedkleden bij ons, zodat we niet zo erg opvallen.' Ze haalt uit een tas een lange linnen jurk met kapje en kousen voor zichzelf en een tuniek en losse kap voor Said. 'We zullen je het wel even laten zien. Ik heb zelfs zakjes om aan een riem te knopen, zodat ik mijn rugzak niet mee hoeft te nemen.'

Terwijl Steffie en Said zich omkleden, lijkt Rinus ineens weg te dromen. Hij staart voor zich uit.

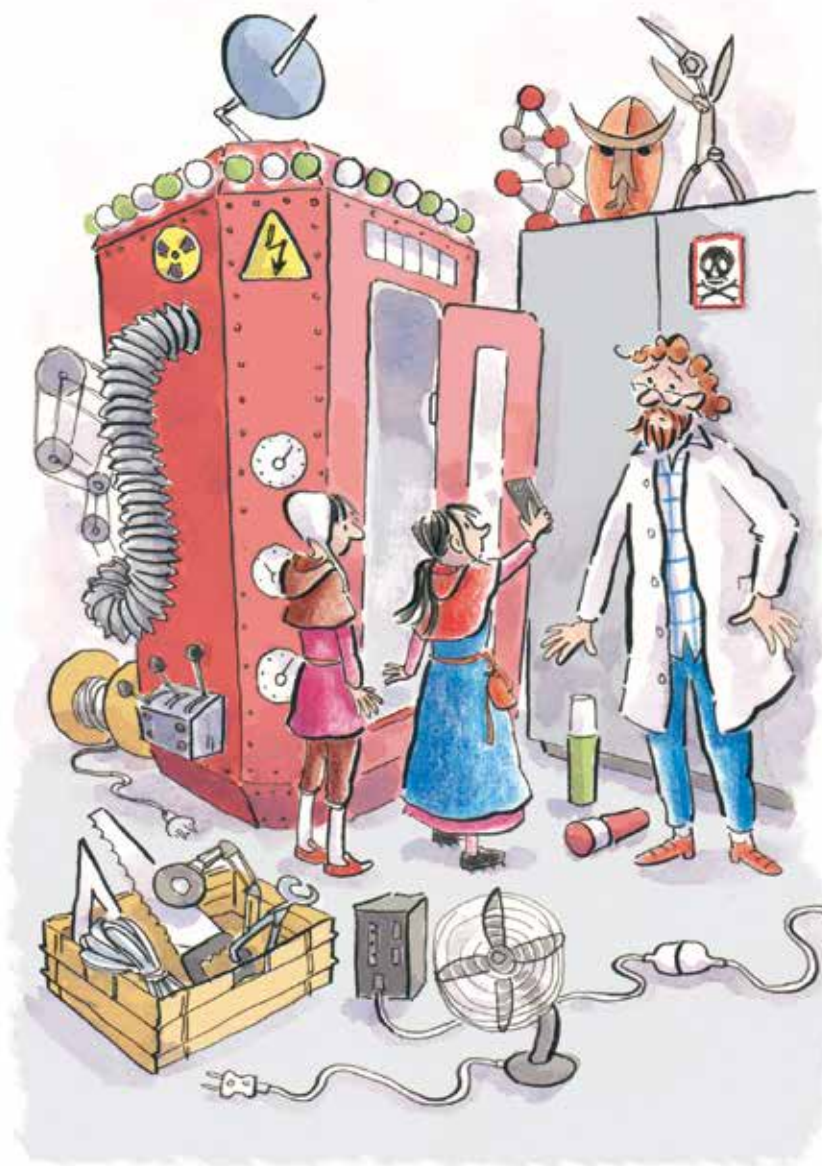
'Rinus?' vraagt Steffie. 'Ben je daar nog?'

'Eh... ja. Weet je wat het is, eigenlijk wilde ik zelf altijd zo graag naar die tijd gaan,' zegt Rinus. 'Uitvinders heetten in die tijd alchemisten. Wat zou ik graag een kijkje nemen in zo'n lab.'

'Dan ga jij toch ook met ons mee?' zegt Steffie.

Rinus kleurt net zo rood als de tijdmachine. 'Ik, eh... ik... ik durf niet zo goed,' zegt hij dan.

Steffie lacht. 'Dan heb ik een idee!' Ze pakt haar telefoon uit haar zak en houdt hem trots omhoog. 'Wij durven wel en gaan voor jou op zoek. Ik zal ook wat foto's voor je maken.'

Rinus bijt op zijn lip. 'Er is nog iets. De alchemisten waren altijd op zoek naar de steen der wijzen. Als jullie daar meer over te weten komen, maak je me heel blij.'

'Goed,' zegt Steffie. 'Wij gaan voor jou op zoek naar de steen der wijzen.'

'Hoe groot is zo'n steen?' vraagt Said.

'Misschien is het geen steen, maar een poeder of een recept,' zegt Rinus.

'Vaag!' roept Said. 'En wat moet je daar dan mee?'

Rinus kijkt Said en Steffie aan. 'Dan krijg je het eeuwige leven.'

'Kom, we gaan.' Steffie trekt Said mee de tijdmachine in.

'Passen jullie goed op?' vraagt Rinus.

'Jaha!' roepen Steffie en Said.

'Nou, hup dan,' zegt Rinus. 'En denk erom: laat elkaar nooit los tijdens de tijdreis!'

Poep en andere vieze blubber

Met een plof vallen Steffie en Said op de grond. Ze rollen meteen glibberend over elkaar heen. Er prikt een vieze lucht in hun neus! Het ruikt naar poep. Waar zijn ze nu toch?

Steffie kijkt om zich heen. 'Bah! We liggen midden in de mest.' Ze gaat staan, glijdt uit, gaat weer staan en kijkt naar zichzelf. Haar mooie jurk zit onder de blubber. Ook Said ziet er niet fris uit. En stinken dat ze doen!

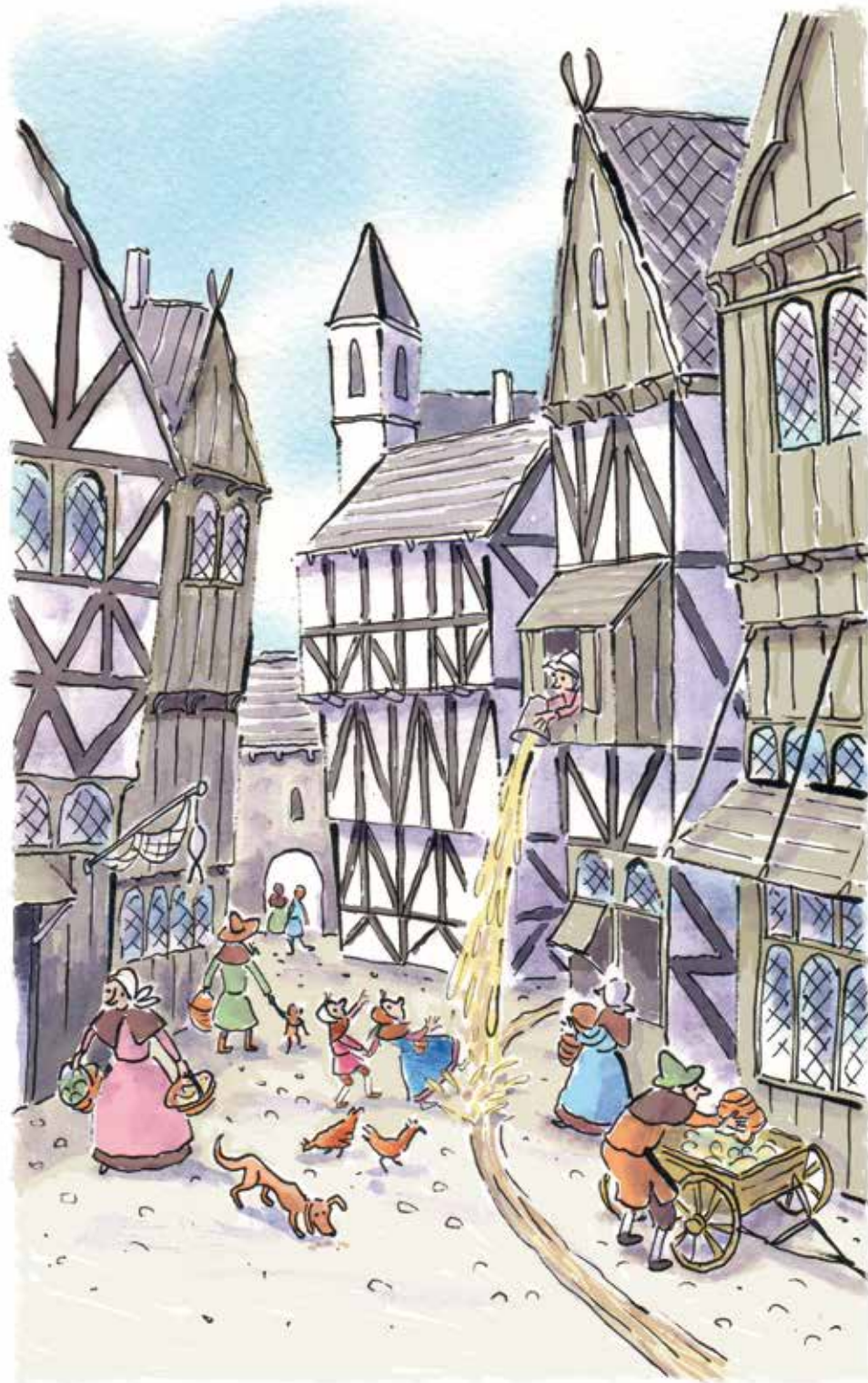
Maar anders dan ze dacht, zijn ze niet in een riool en ook niet bij een stal met varkens. Ze zijn echt in een stad van vroeger. En het zou ook best het jaar 1300 kunnen zijn, zoals Rinus had ingetikt. Hij had zich deze keer niet vergist.*

'Kijk uit,' roept Said ineens. Hij trekt Steffie mee en wijst naar boven. Uit een raam kiepert een vrouw een emmer leeg. Zo op straat!

'Daar komt die poep vandaan!' Steffie knijpt haar neus dicht. 'De wc kenden ze vast nog niet.'

'En water uit de kraan ook niet,' zegt Said.

* Lees ook: *Stoere Steffie en de tijdmachine*

‘Hoe moeten we ons nu wassen?’

Steffie wijst naar een hoge kerktoren. ‘In de buurt van een kerk is altijd een markt. En op de markt is vast een put of een pomp. Hoop ik...’

Het is een drukte van jewelste in de stad. Overal lopen mensen en kinderen. Karren rijden af en aan en dan lopen er ook nog varkens en kippen.

Gelukkig schijnt de zon volop en drogen hun kleren al snel. Ze kloppen het ergste vuil eraf. En nu Steffie nog wat beter kijkt, is het maar goed ook dat ze er niet super schoon uitzien. Dát zou pas opvallen.

Zelfs hun pittige luchtje valt hier niet op. Behalve de stank van riool hangt er de rook van vuurtjes, en de lucht van de beesten op straat. Zouden die mensen daar niet ziek van worden? Gelukkig is zij zelf tegen alle ziektes ingeënt.

Veel mannen hebben een kraampje voor hun werkplaats. Steffie kijkt haar ogen uit. Ze ziet bakkers, slaggers, wevers, kleermakers en koks die luid voor hun eethuis hun stoofpot aanprijzen. Bij de smid gluurt ze even naar binnen. Die slaat met

een hamer op een roodgloeiende dolk om hem scherp te krijgen.

Said ziet het ook. 'Die dolk wil ik,' fluistert hij.

'En hoe wil je die betalen?' vraagt Steffie. 'Kom, laten we snel doorlopen, voor deze smid er iets anders mee van plan is.'

In de leer

Ze hoeven nergens te vragen waar de markt is, want ze hebben het zo gevonden. Boeren hebben hun groenten en fruit op de grond uitgestald. Anderen bieden kaas en vlees aan. In kraampjes worden mooie stoffen, kaarsen en kruiden te koop aangeboden.

En ja, hoor. Op het plein is een pomp. Snel wassen ze zich. Als ze klaar zijn, komt er een man met een lange baard op hen af.

